

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: JARDIM s. r. o.** se sídlem Praha 4, Hvězdova 1282/31, IČ 257 58 951, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel** se sídlem Praha 4, Budějovická 1387/7, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 26. 7. 2012, sp. zn. 25758951/002/2371-12, č. j. 2371-2/2012-170100-21,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Celního ředitelství Praha (nyní Generální ředitelství cel, dále jen „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Praha D1 (dále jen „celní úřad“) ze dne 2. 12. 2011 č. j. 28202/2011-176800-024 (dále též „platební výměr“), a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný popsal skutkový stav. Zejména uvedl, že dne 1. 10. 2011 podal žalobce u celního úřadu daňové přiznání ke spotřební dani z lihu za zdaňovací období září 2011 (dále jen „daňové přiznání“), kde uplatnil nárok na vrácení spotřební daně na základě § 14 odst. 2 zákona č. 353/2003Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“). Jako přílohy k daňovému přiznání předložil daňové doklady o zdanění vybraných výrobků na daňovém území ČR a jejich dopravě na území jiného členského státu společenství (Belgie). Úmysl žádat vrácení spotřební daně žalobce oznámil celnímu úřadu písemností ze dne 19. 9. 2011 doručenou celnímu úřadu datovou schránkou dne 24. 9. 2011. Žádost o vrácení spotřební daně za zdaňovací období září 2011 (dále jen „zdaňovací období“) byla podána téhož dne jako daňové přiznání, tedy 1. 10. 2011 a zaevidována celním úřadem pod č. j. 20333/2011-176800-024. Vzhledem k tomu, že podané daňové přiznání nesplňovalo všechny náležitosti, vyzval celní

úřad dne 31. 10. 2011 pod č. j. 25249/2011-176800-024 žalobce k odstranění pochybností o údajích v daňovém přiznání. Tato výzva byla žalobci doručena datovou schránkou dne 2. 11. 2011. V reakci na tuto výzvu žalobce doručil do datové schránky celního úřadu dne 5. 11. 2011 opravné daňové přiznání za září 2011 (dále jen „opravné daňové přiznání“) spolu s doklady prokazujícími zdanění vybraných výrobků. Celní úřad po zhodnocení věci a předložených dokladů dospěl k závěru, že nárok žalobce na vrácení spotřební daně ve výši 27.075,- Kč není oprávněný a vydal platební výměr, kterým vyčíslil nárok na vrácení spotřební daně za rozhodné období ve výši 0,- Kč. Tento platební výměr byl žalobci doručen do datové schránky dne 12. 12. 2012. Dne 19. 12. 2011 bylo celnímu úřadu doručeno odvolání žalobce proti platebnímu výměru ze dne 2. 12. 2011, kde uplatnil vlastní výklad ustanovení § 14 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních s tím, že nebylo nutné splnit podmínku předchozího oznámení úmyslu žádat o vrátnou daně, neboť vybrané výrobky převážel sám a nebyly tedy odesílány. Dále tvrdil, že splňuje podmínky pro vrácení spotřební daně podle § 14 odst. 3 zákona o spotřebních daních. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí vyjádřil své stanovisko k odvolacím námitkám. K § 14 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních uvedl, že žalobce nesplnil všechny podmínky kumulativně, jak to vyžaduje ustanovení § 14 ve své poslední větě, kdy žalobce nesplnil již první z podmínek pod písmenem a), neboť oznámení o tom, že bude žádat vrácení spotřební daně za vybrané výrobky odeslané do jiného členského státu, bylo doručeno celnímu úřadu dne 24. 9. 2012, přičemž ze zjednodušených průvodních dokladů potvrzených celními orgány Belgie vyplývá, že vybrané výrobky byly dopraveny na území tohoto státu již dne 23. 9. 2012, tedy prokazatelně ještě před podáním oznámení. Při hodnocení situace nemůže obstát námitka žalobce, že se nejednalo o odeslání zboží, nýbrž o fyzickou přepravu samotným žalobcem a nebylo tedy nutno oznámení podávat. Podle žalovaného se „odesláním“ pro potřeby zákona o spotřebních daních a celních předpisů rozumí termín, pod který lze podřadit jakoukoliv činnost, spočívající v předání vybraných výrobků k přepravě z jednoho místa do druhého, v tomto případě z jednoho členského státu do jiného. O tomto výkladu svědčí i § 31 zákona o spotřebních daních, který mluví o osobě odesílatele a průvodních dokladech, ve kterých se označuje místo odeslání, přičemž tyto termíny jsou použity pro jakýkoliv druh přepravy vybraných výrobků. Analogicky lze tento termín vztáhnout i na odeslání, kterým se nerozumí pouze úkon spočívající v konkrétním způsobu přepravy vybraných výrobků, jak si jej zřejmě vyložil žalobce. Vzhledem k tomu, že nebyla splněna již první podmínka § 14 odst. 2 písm. a) – e), podmiňující uznání žádosti o vrácení spotřební daně při jejich kumulativním splnění, považoval žalovaný za bezpředmětné zkoumat splnění dále uvedených předpokladů.

K druhé námitce žalobce spočívající v tvrzení, že naplnil ustanovení § 14 odst. 3 zákona o spotřebních daních, žalovaný konstatoval, že v daňovém přiznání, na jehož základě žalobce žádal o vrácení daně, uplatnil tento nárok podle odst. 2 citovaného ustanovení, který se týká odeslání vybraných výrobků do jiného členského státu za účelem podnikání nebo plnění úkolů veřejnoprávního subjektu. Tato skutečnost je zřejmá ze sloupce č. 8 daňového přiznání, který vyplnil žalobce kódem 3, jenž se dle pokynů k vyplnění daňového přiznání ke spotřební dani, který zveřejňuje Generální ředitelství cel, vztahuje právě k ustanovení § 14 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Proto považoval tuto odvolací námitku za irelevantní.

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou, v níž namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného a tvrdil, že obsahuje „chyby a nečinnosti“. Na vysvětlenou poukázal na data 12. 12. 2012 a 24. 9. 2012 a 23. 9. 2012.

Dále uvedl, že splnil všechny podmínky pro vrácení spotřební daně, citoval znění ust. § 14 odst. 3 zákona o spotřebních daních a konstatoval, že příjemce G. je fyzická osoba a že

„v této sekci nemáme stanovit účel, pro který zboží odesláno. Na tom nezáleží. Také oznámil o zboží 19/09/11 a dodání písmen došlo se zpožděním”.

Podle obsahu žaloby ve znění jejího doplnění ze dne 18. 1. 2013 žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil. Doplnil, že ve výzvě k odstranění pochybností ze dne 31. 10. 2011 nebylo nic řečeno o zpoždění žádosti o vrácení daně.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný k prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že se jedná o data v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které nemají vliv na jeho zákonnost. Jsou to evidentní chyby v psaní, když den a měsíc odpovídají událostem popisovaných v odůvodnění, jež mají příslušnou oporu v podkladovém spisovém materiálu, pouze příslušný rok skutečnosti (události) je v odůvodnění napadeného rozhodnutí zapsán nesprávně. Ve skutkovém přehledu žalobou napadeného rozhodnutí je tak nesprávně chybně uvedeno datum 12. 12. 2012 místo správného 12. 12. 2011, což vyplývá nejen z elektronické doručky k platebnímu výměru, ale i z okolního textu, kdy je tento nepřesný údaj o doručení platebního výměru následován po textu „dne 2. 12. 2011 vydal pod č. j. 28202/2011-176800-024 platební výměr...” a zároveň po nesprávně uvedeném datu v textu následuje datum 19. 12. 2011, kdy bylo celnímu úřadu doručeno odvolání proti uvedenému platebnímu výměru.

Nesprávné datum 24. 9. 2012, jež mělo být správně uvedeno ve tvaru 24. 9. 2011, se týká obdržení písemnosti zaevidované celním úřadem dne 26. 9. 2011 pod č. j. 20037/2011-176800-024, již žalobce oznamuje celnímu úřadu, že bude žádat o vrácení spotřební daně a které bylo podle elektronické doručky tohoto dokumentu podáno skutečně dne 24. 9. 2011.

Datum 23. 9. 2012 pak žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vázal na potvrzení zjednodušeného průvodního dokladu pořadové číslo 2011001 ze dne 19. 9. 2011 celními orgány Belgie, ze kterého jednoznačně vyplývá, že tyto byly potvrzeny a tedy předloženy ke kontrole celnímu orgánu dne 23. 9. 2011, jak mělo být správně uvedeno.

I tato posléze uvedená dvojice dat v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zasazena do kontextu odůvodnění (případ z konce roku 2011), zřejmá nesprávnost těchto data je i proto snadno dovoditelná, nemá vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí a žalobce jako příjemce žalovaného rozhodnutí nemohl být těmito údaji ani zmaten.

K tvrzení žalobce, že učinil všechny potřebné kroky pro splnění nároku na vrácení spotřební daně a poukazu na § 14 odst. 3 zákona o spotřebních daních žalovaný konstatoval, že příjemce vybraných výrobků, uvedený na zjednodušeném průvodním dokladu, je označen jako „G., RV, A” (dále jen „příjemce“) s identifikačním číslem „xy“ (dále jen „identifikační číslo“), uvedeném ve zjednodušeném průvodním dokladu na pozici vyhrazené pro DIČ. Pod identifikačním číslem je v rejstříku podnikatelských subjektů Belgie evidován „G., RV, A”, přičemž subjekt je veden jako „Active Company” (aktivní společnost), s dodatkem „Self-employed person” (osoba samostatně výdělečně činná). Z toho vyplývá, že příjemce je podnikatelem (podnikající fyzickou osobou). Také listiny vystavované příjemcem vybraných výrobků jsou v záhlaví označené jako „DS, import-export handel, G, RV, A”(srovnej například potvrzení podle § 14 (2) e) zákona č. 353/2003 Sbírky., vystavené pro žalobce dne 23. 9. 2011).

Žalovaný byl proto přesvědčen, že podmínky pro vrácení spotřební daně podle § 14 odst. 3 citovaného zákona nebyly splněny již proto, že vybrané výrobky byly zasílány do jiného členského státu podnikateli (podnikající fyzické osoby), tedy pro podnikatelské účely a nikoliv osobě fyzické (pro nepodnikatelské účely), jak vyžaduje ustanovení § 14 odst. 3 zákona o spotřebních daních. Pokud žalobce odesílal vybrané výrobky do jiného členského státu pro podnikatelské účely (nikoliv fyzické osobě), mohl žádat o vrácení spotřební daně na základě § 14 odst. 2 citovaného zákona. Podle žalovaného tak žalobce od počátku skutečně

činil, kdy žalobce v daňové přiznání ke spotřební dani za rozhodné období, které bylo celnímu úřadu doručeno dne 1. 10. 2011 (i v opraveném daňovém přiznání doručeném celnímu úřadu dne 5. 11. 2011), definoval nárok na vrácení daně uvedeném kódu „3” ve sloupci 8 daňového přiznání. Tento kód se dle pokynů k vyplnění daňového přiznání, které zveřejňuje Generální ředitelství cel, vztahuje právě k ustanovení § 14 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Zároveň se žalobce od počátku snažil dostat přísnějším podmínkám pro vrácení spotřební daně podle citovaného ustanovení, kdy se celnímu úřadu pokoušel oznámit uplatnění nároku na vrácení daně podle § 14 odst. 2 písm. a), dopravu vybraných výrobků realizoval se zjednodušeným průvodním dokladem, což je podmínkou právě pro možnost uplatnit nárok na vrácení spotřební daně podle tohoto ustanovení, a zajistil si od příjemce vybraných výrobků již zmíněné potvrzení podle § 14 odst. 2 písm. e) zákona o spotřebních daních vystavené pro žalobce dne 23. 9. 2011.

Podle žalovaného žalobce nesplnil podmínky na vrácení spotřební daně ani podle § 14 odst. 2 zákona o spotřebních daních, neboť nesplnil již prvou kumulativní podmínku podle § 14 odst. 2 písm. a) citovaného zákona, tedy před odesláním vybraných výrobků celnímu úřadu neoznámil, že uplatní nárok na vrácení daně (spolu s tímto oznámením musí navíc předem předložit doklad o tom, že daň za vybrané výrobky, které budou dopraveny do jiného členského státu, byla na daňovém území České republiky zaplacená). Oznámení o uplatnění nároku na vrácení daně totiž bylo celnímu úřadu doručeno dne 24. 9. 2011, přičemž podle zjednodušeného průvodního dokladu bylo příjemcem potvrzeno přijetí vybraných výrobků již dne 21. 9. 2011 a následně celními orgány byl ke dni 23. 9. 2011. Tato kumulativní podmínka není jen formální, neboť smyslem takového hlášení předem je u „podnikatelských doprav“ (větší množství a tedy uplatňované větší nároky na vrácení spotřební daně) vybraných výrobků (které jsou samy o sobě rizikovou komoditou z hlediska vysoké spotřební daně), zajištění reálné možnosti kontroly celního úřadu před odesláním takových vybraných výrobků, tedy možnost ověření, že takové vybrané výrobky v době před jejich odesláním existují, a že nejde o fingoanou dopravu s následným uplatněním nároku na vrácení spotřební daně. Celní úřad samozřejmě k takové kontrole nemusí přistoupit, nicméně toto rozhodnutí učiní právě na základě předchozího oznámení daňového subjektu po vyhodnocení rizikovitosti daňového subjektu i konkrétních vybraných výrobků, včetně jejich množství.

Argumentace žalobce, že oznámení o uplatnění nároku na vrácení daně bylo zasláno včas dne 19. 9. 2011, ale došlo ke zpoždění jeho dodání, podle žalovaného neobstojí. Toto podání bylo podáno datovou zprávou a podle doručenky této datové zprávy bylo podáno dne 24. 9. 2011 v 00:56:48 hod, tedy zásadně po datu, které je na zjednodušeném průvodním dokladu vyznačeno jako datum přijetí vybraných výrobků příjemcem (21. 9. 2011). Podle žalovaného je vyloučené, že by v případě zaslání písemnosti elektronicky datovou zprávou mohlo dojít k významnější prodlevě mezi fyzickým odesláním datové zprávy a jejím dodáním (podáním), tedy jejím zaevidováním v systému datových schránek. Tím více je vyloučena několikadenní prodleva, jak naznačuje žalobce, ale svá tvrzení nijak nedokládá (přesto, že by jej stran prokázání takovéto těžko uvěřitelné skutečnosti tvrzení v jeho prospěch tížilo důkazní břemeno).

K poukazu žalobce na výzvu celního úřadu k odstranění pochybností, kde nemělo být nic řečeno o pozdním oznámení nároku na vrácení spotřební daně, žalovaný uvedl, že se tato výzva vztahovala pouze k daňovému přiznání podanému až dne 1. 10. 2011. Celní úřad ve výzvě žalobci takové skutečnosti oprávněně nesděloval, neboť ještě meritorně nárok žalobce nijak neposuzoval (šlo o výzvu k odstranění pochybností o údajích v daňovém přiznání). Tato skutečnost tedy nemohla ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

V podání ze dne 12. 10. 2014 se žalobce domáhal vydání rozhodnutí v jeho věci a setrval na svém závěrečném návrhu.

Soud ve věci jednal bez nařízení ústního jednání podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 14 odst. 2, 3 zákona o spotřebních daních v rozhodném znění plátci, který dopraví vybrané výrobky uvedené do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky do jiného členského státu pro účely podnikání nebo pro plnění úkolů veřejnoprávního subjektu, vzniká nárok na vrácení daně za podmínek, že

- a) před odesláním vybraných výrobků celnímu úřadu oznámí, že uplatní nárok na vrácení daně; s tímto oznámením předloží doklad o tom, že daň za vybrané výrobky, které budou dopraveny do jiného členského státu, byla na daňovém území České republiky zaplacená,
- b) vybrané výrobky jsou dopravovány se zjednodušeným průvodním dokladem (§ 30),
- c) předloží navrácené vyhotovení zjednodušeného průvodního dokladu řádně potvrzené příjemcem,
- d) předloží doklad o
 - 1. zaplacení daně v členském státě určení,
 - 2. zaplacení daně v členském státě, ve kterém došlo ke ztrátě během dopravy nebo ve kterém byla ztráta během dopravy zjištěna, pokud se nejedná o ztrátu nebo znehodnocení ve smyslu § 3 písm. s), nebo
 - 3. skutečnosti, že vybraný výrobek není v členském státě určení předmětem daně nebo že je od daně osvobozen, vydaný příslušnými orgány členského státu určení,
- e) u zdaněných vybraných výrobků, které podléhají značení podle tohoto zákona a byly uvedeny do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky, předloží potvrzení od správce daně jiného členského státu, že značení podle tohoto zákona byla zničena nebo odstraněna.
- f) u zdaněných vybraných výrobků, které podléhají značení podle tohoto zákona a byly uvedeny do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky, předloží potvrzení od správce daně jiného členského státu, že značení podle tohoto zákona byla zničena nebo odstraněna.

Nárok na vrácení daně vzniká dnem splnění poslední podmínky ze všech podmínek uvedených v písmenech a) až e).

(3) Plátci, který předloží doklad o tom, že daň za vybrané výrobky byla zaplacená na daňovém území České republiky a tyto výrobky byly zaslány fyzické osobě do jiného členského státu (§ 33), a doklad o tom, že daň za vybrané výrobky byla přiznána v tomto jiném členském státě, vzniká nárok na vrácení daně dnem předložení těchto dokladů. V případě ztráty během dopravy, s výjimkou ztráty nebo znehodnocení ve smyslu § 3 písm. s), musí být nárok na vrácení daně doložen také dokladem o tom, že daň byla zaplacená v členském státě, ve kterém ke ztrátě došlo nebo ve kterém byla ztráta zjištěna.

Žalobce předně namítal nezákonnost rozhodnutí, neboť obsahuje „chyby a nečinnosti“ a pro vysvětlení uvedl data 12. 12. 2012, 24. 9. 2012, 23. 9. 2012.

K tomu soud uvádí, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí skutečně obsahuje nesprávně uvedené roky v datech citovaných písemností, a sice u data 12. 12. 2012, kdy měl být platební výměr žalobci doručen do datové schránky, mělo být správně uvedeno 12. 12. 2011, u data 24. 9. 2012, kdy mělo být celnímu úřadu žalobcem doručeno oznámení o tom, že žalobce bude žádat vrácení spotřební daně za vybrané výrobky odeslané do jiného členského státu, mělo být správně uvedeno 24. 9. 2011, a konečně u data 23. 9. 2012, kdy ze zjednodušených průvodních dokladů potvrzených celními orgány Belgie vyplynulo, že vybrané výrobky byly dopraveny na území tohoto státu, mělo být správně uvedeno datum 23. 9. 2011. Nesprávnost uvedených dat je zřejmá z porovnání odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s obsahem spisového materiálu a jejich nesprávnost ostatně potvrzuje i žalovaný v písemném vyjádření k žalobě. Podle stanoviska soudu se však jedná o písarskou chybu, která nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a vyvolat omyl na straně žalobce, neboť správnost těchto dat vyplývá jednak z obsahu správního spisu, který si soud k přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí od žalovaného vyžádal, (správnost data 12. 12. 2011 vyplývá jednak z elektronické doručky k platebnímu výměru, datum 24. 9. 2011 se týká obdržení písemnosti zaevidované celním úřadem dne 26. 9. 2011 pod č. j. 20037/2011-176800-024, v níž žalobce oznamuje, že bude uplatňovat nárok na vrácení daně, a které bylo dle elektronické doručky tohoto dokumentu podáno skutečně 24. 9. 2011, a datum 23. 9. 2011 se váže na potvrzení zjednodušeného průvodního dokladu pořadové číslo 2011001 ze dne 19. 9. 2011 celními orgány Belgie, ze kterého vyplývá, že tyto byly potvrzeny a tedy předloženy ke kontrole celním orgánům dne 23. 9. 2011), jakož i z celkového kontextu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí z něhož je zřejmé, že se jedná o případ z roku 2011. Lze tak uzavřít, že se žalovaný v části odůvodnění svého rozhodnutí dopustil písarské chyby uvedením nesprávného údaje roku u jednotlivých dokumentů, jejich nesprávnost je ale zřejmá z celkového kontextu odůvodnění rozhodnutí a zejména z jeho porovnání s obsahem správního spisu. Žalobce tedy touto písarskou chybou nemohl být zasažen na svých subjektivních veřejných právech a tato chyba nemohla mít proto vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí jako celku. Žalobní námitka proto není důvodná.

K tvrzení žalobce, že splnil podmínky pro nárok na vrácení spotřební daně a jeho poukazu na ustanovení § 14 odst. 3 zákona o spotřebních daních, jakož i tvrzení, že oznámil zboží dne 19. 9. 2011, ale to došlo se zpožděním, soud uvádí, že ani tato žalobní námitka není opodstatněná. Soud plně přisvědčuje stanovisku žalovaného uvedeném v písemném vyjádření k žalobě, že se ust. § 14 odst. 3 zákona o spotřebních daních uplatní v případě, že plátce (žalobce) předloží doklad o tom, že daň za vybrané výrobky byla zaplacená na daňovém území České republiky, že tyto výrobky byly zaslány fyzické osobě do jiného členského státu a předloží doklad o tom, že daň za vybrané výrobky byla přiznána v tomto jiném členském státě. Pouze za splnění těchto podmínek vzniká plátcovi nárok na vrácení daně dnem předložení těchto dokladů. Podle zjištění, které podle obsahu spisového materiálu učinily celní orgány, je pod identifikačním číslem v rejstříku podnikatelských subjektů Belgie, kam žalobce vybrané výrobky zaslal, evidován „G., RV, A“ a tento subjekt je veden jako „Active Company“, tedy aktivní společnost s dodatkem „Self-Employed person“ - osoba samostatně výdělečně činná. Z toho je zřejmé, že příjemcem vybraných výrobků na území Belgie je podnikatel-podnikající fyzická osoba. O tom svědčí i listiny vystavované příjemcem vybraných výrobků, jež jsou v záhlaví označené jako „DS, Import-Export handel, G., RV, A“, jak vyplývá z potvrzení podle § 14 (2) e) zákona č. 353/2003Sb., vystavené pro žalobce dne 23.9.2011. Podmínky pro vrácení spotřební daně ve smyslu § 14 odst. 3 zákona o spotřebních daních proto nebyly

splněny, neboť vybrané výrobky byly zaslány do jiného členského státu pro podnikatelské účely a nikoliv fyzické osobě pro nepodnikatelské účely.

Neobstojí ani zmínka žalobce, že oznámil zboží dne 19.9.2011 a došlo ke zpoždění, neboť jeho oznámení o uplatnění nároku na vrácení spotřební daně bylo podáno podle obsahu správního spisu datovou zprávou dne 24.09.2011 v 00:56:48 hodin (viz doručenko, která je součástí spisového materiálu) bez toho, že by žalobce doložil s tímto oznámením doklad o tom, že daň za vybrané výrobky, které budou vypraveny do jiného členského státu, byla na daňovém území České republiky zaplácena ve smyslu ust. § 14 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních. Také z potvrzení G., RV, A, (vyhotovení č. 3 zjednodušeného průvodního dokladu typu „SAD“ číslo 2011001) vyplynulo, že příjemce přijal vybrané výrobky od žalobce dne 21.9.2011. Tím nebyla splněna ani podmínka, aby plátce před odesláním vybraných výrobků celnímu úřadu oznámil, že uplatní nárok na vrácení daně podle § 14 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních, přičemž nárok na vrácení daně vzniká dnem splnění poslední podmínky, které jsou uvedeny v ust. § 14 odst. 2 písm. a) až e) téhož zákona. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce nesplnil již první podmínku ust. § 14 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních a nemohl se tak domáhat vrácení této daně pro případ dopravy vybraných výrobků do jiného členského státu pro účely podnikání nebo pro plnění úkolů veřejnoprávního subjektu. Soud ve shodě se žalovaným považuje za vyloučené, že by v případě zaslání písemnosti elektronicky datovými schránkami došlo k významné časové prodlevě mezi fyzickým odesláním datové zprávy a jejím dodáním, tedy zaevidováním v systému datových schránek, tím spíše je vyloučena prodleva několika dnů, jak žalobce, bez dalšího prokázání svého tvrzení naznačoval.

Také podle judikatury správních soudů (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 2. 2008 č. j. 30 Ca 99/2006-43) je plátce daně, uplatňující nárok na vrácení spotřební daně, povinen oznámit celnímu úřadu skutečnost, že bude uplatňovat nárok na vrácení daně ještě před zahájením dopravy vybraných výrobků do jiného členského státu EU (§ 14 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních), přičemž doklad o tom, že na území České republiky je daň z těchto výrobků zaplácena, je povinen předložit správci daně současně s tímto oznámením. Nesplní-li plátce daně tuto podmínku, pak se nemůže úspěšně domáhat vrácení spotřební daně, neboť je věcí plátce, aby způsob nákupu a přepravy výrobků přizpůsobil uvedenému požadavku zákona. Za legitimní soud v této souvislosti považuje rovněž argumentaci žalovaného uvedenou v písemném vyjádření k žalobě, kde zdůraznil, že smyslem hlášení podle § 14 odst. 2 zákona o spotřebních daních, kdy se jedná o dopravu vybraných výrobků z daňového území České republiky do jiného členského státu pro účely podnikání nebo pro plnění úkolů veřejnoprávního subjektu, je právě pro jejich větší množství a tedy vyšší míru uplatňovaných nároků na vrácení spotřební daně u vybraných výrobků možnost zajistit reálně kontrolu celního úřadu před odesláním takových výrobků, tedy ověřit, že takové výrobky v době před jejich odesláním existují a nejde jen o fingovanou dopravu s následným uplatněním nároku na vrácení spotřební daně, která oprávněně uplatněna není. Je pak na celním úřadu, zda k takové kontrole přistoupí, neboť tak činí právě na základě předchozího oznámení plátce poté, kdy vyhodnotí rizikovost daňového subjektu konkrétních vybraných výrobků včetně jejich množství.

Důvodnou není ani námitka žalobce učiněná v doplnění žaloby (podání ze dne 18. 1. 2013 na výzvu soudu). Je tomu tak proto, že se výzva k odstranění pochybností vydaná celním úřadem (dne 31. 10. 2011 č. j. 25249/2011-176800-24) vztahovala k daňovému přiznání podanému žalobcem dne 1. 10. 2011 za zdaňovací období září 2011, neboť měl celní úřad jako správce daně pochybnost o jeho správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti za skutkového stavu, který celní úřad znal ke dni této výzvy a kdy věcně nárok žalobce na vrácení spotřební daně ještě neposuzoval, neboť právě opatření si potřebných dokladů,

doplnění a oprav od žalobce bylo předmětem této výzvy, což ostatně vyplývá z jejího odůvodnění.

Na základě shora uvedených závěrů soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Pro úplnost soud uvádí, že nepřihlédl k žalobcem opakovaně uplatňované žádosti na vrácení peněz, případně i s úroky, neboť poté, kdy soud žalobce po podání žaloby ze dne 20. 8. 2012 poučil o nutnosti formulovat návrh výroku rozsudku ve smyslu § 71 odst. 1 písm. f) s. ř. s. (výzva ze dne 17. 12. 2012 č. j. 9 Af 34/2012-40) žalobce žalobní petit upravil, vrácení peněz se však domáhal i nadále v dalších doplněních žaloby (ze dne 18. 1. 2013 a ze dne 12. 10. 2014). Soud proto posoudil žalobcovu žalobu ve znění jejích doplnění podle obsahu jako žalobu na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., které však správnímu soudu neumožňuje rozhodovat o vrácení případně neprávem vyměřené částky, ale toliko žalobu zamítnout či žalobou napadené rozhodnutí, eventuálně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušit.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. prosince 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová